

RĒZEKNES AUGSTSKOLAS SPECIĀLĀS IZGLĪTĪBAS LABORATORIJA

2. PIELIKUMS

metodiskajam materiālam pedagogiem
darbam ar bērniem, kuriem ir kohleārais implants

Ilustrētās pasakas
analītiskās lasīšanas iemaņu apguvei

Eiropas Sociālā fonda projekts „Izglītojamo ar funkcionāliem traucējumiem
atbalsta sistēmas izveide” (vienošanās Nr. 2010/0330/1DP/1.2.2.4.1/10/PIA/VIAA/001)

IEGULDĪJUMS TAVĀ NĀKOTNĒ

Kondrova A., Rozenfelde M., Tereško A., Želve I., Strazdiņa U.
Ilustrētās pasakas analītiskās lasīšanas iemaņu apguvei
2. pielikums metodiskajam materiālam pedagogiem darbam
ar bērniem, kuriem ir kohleārais implants
Rīga: VISC, 2013. 24 lpp.

Autors

© Aija Kondrova, Mārīte Rozenfelde,
Aija Tereško, Ieva Želve, Uldze Strazdiņa

Māksliniece

© Signe Ērmāne- Ļitvina

Dizains un druka

SIA "McĀbols poligrāfija"

Izdevējs

© VISC

Materiāls elektroniski pieejams
Valsts izglītības satura centra mājas lapā
www.visc.gov.lv

ISBN 978-9984-573-72-4

SATURS

Ievads	2
Rācenis	3
Kukulītis	4
Vecīša cimdīņš	5
Salms, pupa un ogle	7
Lācis un pele	8
Zem sēnītes	9
Lapsa un dzērve	11
Mājas pele un lauku pele	12
Vārna un vēzis	13
Lapsa un āzis	14
Zvejnieks un lapsa	15
Lapsa māca vilku zvejot	16
Ozoliņš un beka	17
Sisenis un skudra	18
Kāpēc kaķis mazgā muti pirms brokastīm	19
Zaķis un eži	20
Zvēri un abru taisītājs	21
Gailītis un vistiņa	23

IEVADS

Mācību materiāls domāts analītiskās lasīšanas attīstīšanai pirmsskolas un sākumskolas izglītojamajiem ar kohleārajiem implantiem. Ilustrētās pasakas palīdzēs bērniem apgūt un pilnveidot lasītprasmi, sekmēs saistītās runas attīstību, papildinās vārdu krājumu. Jāatceras arī, ka pasakām ir liela nozīme ikviena bērna emocionālās un gribas sfēras veidošanā. Iepazīstot pasaku varoņu čaklumu un slinkumu, izpalīdzību un skopumu, gudrību un muļķību, viltu un godīgumu, līdzjūtību un ļaunumu, draudzību un iedomību, kā arī citas rakstura iezīmes, attīstīsies bērna personība.

Mācību materiālā ir ietvertas 18 pasakas un šo pasaku krāsojamas ilustrācijas sēriju kartīšu veidā. Sēriju kartītes var arī sagriezt.

Ilustrācijas var izmantot dažādi.

Piemēram, bērni var

- lasīt pasaku, aplūkot ilustrācijas un izkrāsot tās;
- lasīt pasaku un sakārtot sēriju kartītes pareizā secībā;
- lasīt pasaku un atstāstīt to, izmantojot ilustrācijas (sēriju kartītes palīdzēs bērnam noskaidrot notikumu secību).

Pasaku teksti doti divos variantos- pasakas pilns teksts un teksta vienkāršots variants. Arī teksta vienkāršotais variants saglabā sižeta pamatlīnijas un valodas izteiksmes līdzekļus, lai bērns ar kohleāro implantu varētu sekmīgi apgūt valodas intonācijas, attīstīt prasmi veidot dialogu. Ja nepieciešams, pedagogs pats var veidot savu- vēl vienkāršāku teksta variantu.

RĀCENIS

1. variants

Vectēvs iestādīja rāceni. Izauga rācenis diženliels. Vectēvs ņēmās rāceni vilkt: vilka atspēries – nedabūja laukā. Vectēvs pasauca vecmāmiņu talkā.

Vecmāmiņa vilka vectēvu, vectēvs rāceni, - vilka atspērušies, nedabūja laukā. Vecmāmiņa paaicināja mazmeitu palīgā.

Mazmeita vilka vecmāmiņu, vecmāmiņa vectēvu, vectēvs rāceni, - vilka atspērušies, nedabūja laukā. Mazmeita pasauca sunīti Krancīti.

Krancītis vilka mazmeitu, mazmeita vecmāmiņu, vecmāmiņa vectēvu, vectēvs rāceni, - vilka atspērušies, nedabūja laukā. Krancītis pasauca kaķīti Picīti.

Picīte vilka Krancīti, Krancītis mazmeitu, mazmeita vecmāmiņu, vecmāmiņa vectēvu, vectēvs rāceni, - vilka atspērušies, nedabūja laukā. Picīte pasauca pelīti palīgā.

Vectēvs vilka rāceni, vecmāmiņa vectēvu, mazmeita vecmāmiņu, Krancītis mazmeitu, Picīte Krancīti, pelīte vilka Picīti, - vilka atspērušies, rācenis laukā gan!

2. variants

Vectēvs iestādīja rāceni. Rācenis izauga ļoti liels. Vectēvs vilka rāceni, nevarēja izvilkt. Viņš pasauca vecmāmiņu.

Vecmāmiņa vilka vectēvu, vectēvs rāceni. Nevarēja rāceni izvilkt! Vecmāmiņa pasauca mazmeitu.

Mazmeita vilka vecmāmiņu, vecmāmiņa vectēvu, vectēvs rāceni. Nevarēja rāceni izvilkt! Mazmeita pasauca sunīti.

Sunītis vilka mazmeitu, mazmeita vecmāmiņu, vecmāmiņa vectēvu, vectēvs rāceni. Nevarēja rāceni izvilkt! Sunītis pasauca kaķīti.

Kaķītis vilka sunīti, sunītis mazmeitu, mazmeita vecmāmiņu, vecmāmiņa vectēvu, vectēvs rāceni. Nevarēja rāceni izvilkt! Kaķītis pasauca pelīti.

Vectēvs vilka rāceni, vecmāmiņa vectēvu, mazmeita vecmāmiņu, sunītis mazmeitu, kaķītis sunīti, pelīte kaķīti. Visi kopā izvilka rāceni!

KUKULĪTIS

1. variants

Reiz dzīvoja mazā mājiņā ļoti nabadzīgi vecīši. Viņiem nebija nekā ēdama. Reiz viņi saslaucīja saujiņu miltu, ielēja pienā un izcepa kukulīti. To nolika uz loga, lai atdzistu. Kukulītis nolēca no loga un bēga prom.

Ceļā viņš satika kaķi. Kaķītis sacīja: "Kukulīt, es tevi ēdīšu!"

Bet kukulītis atsacīja: "Neēd vis mani, es tev pastāstīšu pasaku. Mani izcepa un nolika uz loga, lai atdzistu. Es aizbēgu no vecīša, vecenītes, no tevis, kaķīt, arī aizbēgšu."

Kamēr kaķis viņa pasaku klausījās, kukulītis jau gabalā. Tālāk ejot, viņš satika suni. Suns viņam prasīja: "Kur skriesi? Es tevi ēdīšu!"

Kukulītis atkal stāstīja pasaku. Kamēr suns klausījās, kukulītis jau gabalā.

Mežā viņam pretī nāca vilks. "Kukulīt, es tevi ēdīšu!" vilks sacīja.

Kukulītis lūdzās, lai vilks viņu neēstu un sāka atkal savu pasaku. Kamēr vilks kukulīša pasaku klausījās, viņš pats jau gabalā.

Tad kukulītis satika lapsu. Tā sacīja: "Kukulīt, es tevi ēdīšu!"

"Neēd vis mani, lapsiņ, es tev pastāstīšu pasaciņu."

Lapsa sacēla ausis un sacīja kukulītim: "Es slikti dzirdu, uzkāp uz manas auss un sāc vēl no gala!"

Kā tik kukulītis uzkāpa uz lapsas auss, tā lapsa pameta galvu uz augšu, saķēra viņu mutē un apēda.

2. variants

Reiz dzīvoja vecīši. Kādu dienu viņi izcepa kukulīti. Vecīši nolika kukulīti uz loga, lai atdziest. Kukulītis nolēca no loga un aizbēga.

Ceļā viņš satika kaķi. Kaķis sacīja: "Kukulīt, es tevi ēdīšu!"

Kukulītis atbildēja: "Neēd vis mani! Es tev pastāstīšu pasaku. Mani izcepa un nolika uz loga. Es aizbēgu no vecīša un vecenītes. No tevis, kaķīt, arī es aizbēgšu."

Kamēr kaķis klausījās, kukulītis jau gabalā.

Tālāk ejot, viņš satika suni. Suns sacīja: "Kukulīt, es tevi ēdīšu!"

"Neēd vis mani, sunīt! Es tev pastāstīšu pasaku." Kamēr suns klausījās, kukulītis jau gabalā.

Mežā kukulītis satika vilku. "Kukulīt, es tevi ēdīšu!" sacīja vilks.

"Neēd vis mani, vilciņ! Es tev pastāstīšu pasaku." Kamēr vilks klausījās, kukulītis jau gabalā.

Tad kukulītis satika lapsu. Tā sacīja: "Kukulīt, es tevi ēdīšu!"

"Neēd mani, lapsiņ! Es tev pastāstīšu pasaku."

Tāču lapsa bija viltīga. Viņa sacīja: "Es slikti dzirdu. Uzkāp uz manas auss un stāsti!"

Kukulītis uzkāpa uz lapsas auss. Lapsa saķēra kukulīti mutē un apēda.

VECĪŠA CIMDIŅŠ

1. variants

Dzīvoja sirms vecītis. Reiz aukstā ziemas laikā viņš brauca uz mežu pēc malkas. Atbrauca mājās, bet viens cimdiņš pazudis.

Muša, bēgdama no sala, ierauga cimdiņu, ieskrien iekšā un sāk no prieka dancot.

Pelīte, bēgdama no sala, pieskrien pie cimdiņa un jautā: "Kas te cimdiņā danco?"

"Es, pati mušu ķēniņiene. Bet kas tu esi?"

"Es esmu pelīte - pīkstīte. Laid mani pasildīties!"

"Nu, lien un sildies!"

Pelīte ielien cimdā, un abas ar mušu sāk dancot.

Zaķītis, bēgdams no sala, ierauga cimdiņu, skrien klāt un jautā: "Kas tai cimdiņā danco?"

"Es, muša – ķēniņiene, un pelīte - pīkstīte. Bet kas tu tāds esi?"

"Es esmu zaķītis - baltlīpītis. Ielaidiet mani pasildīties!"

"Labi, lien un sildies!"

Zaķītis ielien cimdiņā, un nu sāk visi trīs dancot.

Vilks, bēgdams no sala, ierauga cimdiņu, pieskrien klāt un jautā: "Kas tai cimdiņā danco?"

"Es, muša - ķēniņiene, pelīte - pīkstīte un zaķītis - baltlīpītis. Bet kas tu tāds esi?"

"Es esmu vilks - strupausis. Ielaidiet mani pasildīties!"

"Labi, lien un sildies!"

Vilks ielien cimdiņā, un nu sāk visi četratā dancot.

Lācis, bēgdams no sala, atrod cimdiņu un jautā: "Kas tur tai cimdiņā danco?"

"Es, muša - ķēniņiene, pelīte - pīkstīte, zaķītis - baltlīpītis un vilks - strupausis. Bet kas tu tāds esi?"

"Es, pats lielais pinka. Ielaidiet mani pasildīties!"

"Labi, lien un sildies!"

Lācis ielien cimdiņā, un nu visi piecatā sāk pa cimdiņu dancot.

Te, kur bijis, kur ne, atskrien gailis un aizdziedas: "Kikerigū, skriesim nu!"

Dancotāji nobīstas un visi sāk ar spēku lauzties no cimdiņa ārā. Skriedami saplēš vecīša cimdiņu. Un tā vecītis līdz šai dienai staigā ar vienu cimdiņu.

2. variants

Dzīvoja sirms vecītis. Reiz ziemā viņš brauca uz mežu pēc malkas. Vecītim mežā pazuda viens cimdiņš.

Mušai bija auksti. Viņa ieskrēja cimdiņā un sāka dejot.

Arī pelītei bija auksti. Pelīte pieskrēja pie cimdiņa un jautāja: "Kas tur cimdiņā dejo?"

"Es, muša! Bet kas tu esi?"

"Es esmu pelīte. Ielaid pasildīties!"

"Nāc! Sildies!"

Pele ielīda cimdiņā, un abas ar mušu sāka dejot.

Garām skrēja zaķis. Viņš ieraudzīja cimdiņu un jautāja: "Kas tur cimdiņā dejo?"

"Es, - muša, es, – pelīte. Kas tu esi?"

"Es esmu zaķītis. Ielaidiet pasildīties!"

"Nāc! Sildies!"

Zaķis ielīda cimdiņā. Visi trīs sāka dejot.

Garām skrēja vilks, ieraudzīja cimdiņu un jautāja: "Kas tur cimdiņā dejo?"

"Es, – muša, es, – pelīte un es, – zaķītis. Kas tu esi?"

"Es esmu vilks. Ielaidiet pasildīties!"

"Nāc, sildies!"

Vilks ielīda cimdiņā, un visi sāka dejot.

Garām gāja lācis. Viņš ieraudzīja cimdiņu un jautāja: "Kas tur cimdiņā dejo?"

"Es - muša, es – pelīte un es – zaķītis un es – vilks. Kas tu esi?"

"Es esmu lielais lācis. Ielaidiet pasildīties!"

"Nāc! Sildies!"

Lācis ielīda cimdiņā. Visi sāka dejot.

Te atskrēja gailis un iedziedājās: "Ki- ke- ri- gū!"

Dejotāji nobijās un bēga no cimdiņa ārā. Cimdiņš saplīsa.

SALMS, PUPA UN OGLE

1. variants

Salms, pupa un ogle nolēma paceļot pa pasauli. Te tie nonāca pie upītes. Kā tai tikt pāri?

Salms pārgūlās pār upi un teica: "Ogle, ej nu!"

Ogle tikko uzkāpa uz salma, tā tas sāka degt un pārlūza uz pusēm. Ogle iekrita ūdenī un nočūkstēja vien.

Pupa krastā tā smējās, ka aiz lieliem smiekliem tai pārplīsa gals. Netālu gāja skroderis. Pupa lūdz, lai to sašuj. Skroderim bija līdzī tikai melns diegs. Šuva ar to pašu. No tā laika pupai vienā galā melna svītriņa.

2. variants

Salms, pupa un ogle ceļoja pa pasauli. Viņi nonāca pie upītes. Kā tikt otrā pusē?

Salms pārgūlās pār upi. Ogle uzkāpa uz salma un gāja pāri. Salms aizdegās un pārlūza. Ogle iekrita ūdenī, nočūkstēja vien.

Pupa krastā skaļi smējās. No lieliem smiekliem tai pārplīsa sāns.

Garām gāja skroderis. Viņam bija tikai melns diegs. Šuva ar to pašu. Tāpēc pupai vienā galā ir melna svītriņa.

LĀCIS UN PELE

1. variants

Lācis, savā migā gulēdams, reiz saķēris vienu nebēdīgu peli. Pele nu sākusi ļoti lūgties, lai palaižot šo vaļā, nelaimes gadījumā šī arī viņam palīdzēšot. Par tādu palīdzību lācis pasmējies un palaidis peli vaļā.

Reiz lācis iekritis ķērāju cilpās un nekā vairs neticis vaļā, lai rāvies kā raudamies. Pēdīgi atskrējusi atlaistā pele, pārgrauzusi kādu cilpu un tā palīdzējusi lācim tikt vaļā.

2. variants

Reiz lācis noķēra peli. Pele ļoti lūdzās, lai laiž viņu vaļā. Viņa apsolīja lācim nelaimē palīdzēt. Lācis par to pasmējās, bet palaida peli vaļā.

Reiz lācis iekrita mednieku cilpā un nekā netika vaļā. Beidzot atskrēja pele, pārgrauza cilpu un palīdzēja lācim tikt vaļā.

ZEM SĒNĪTES

1. variants

Reiz skudru ceļā pārsteidz spēcīgs lietus.

Kur patverties?

Meža norā skudra ierauga mazu sēnīti, aizskrien turp un paslēpjas zem tās cepures. Skudra sēž zem sēnītes un gaida, kad pārstās līt. Bet lietus gāž arvien stiprāk un stiprāk.

Te slapjš taurenis kūņojas uz sēnītes pusi: "Skudriņ, skudriņ, palaid arī mani sausumā! Esmu tā izmircis, ka nevaru palidot."

"Kā lai tevi palaižu?" skudra atbild. "Man vienai tik tikko pietiek vietas."

"Palaid gan! Saspiedīsimies ciešāk."

Skudra palaiž taureni zem sēnītes. Bet lietus tik gāž un gāž...

Garām skrien pelīte: "Palaidiet mani zem sēnītes! Esmu tik slapja, ka no manis ūdens pilēt pil."

"Kā lai tevi palaižam? Te taču nav vietas!"

"Saspiedieties ciešāk!"

Abi saspiežas un palaiž peli zem sēnītes. Bet lietus kā nepārstāj, tā nepārstāj.

Gar sēnīti raudādams lēkā zvīrbulis: "Spalviņas samirkušas, spārniņi piekusuši! Palaidiet mani zem sēnītes apžūt, atpūsties, pārļaut lietu!"

"Šeit nav vietas!"

"Pavirzieties, lūdzu!"

"Nu, labi!"

Visi pavirzās, un zvībulim atrodas vietiņa.

Te norā no meža izlec zaķis, ierauga sēnīti un iekliedzas: "Paslēpiet! Glābiet! Lapsa dzenas man pakaļ!"

"Žēl zaķa," skudra atmaigst. "Saspiedīsimies vēl mazliet!"

Līdzko zaķis paslēpts, lapsa arī klāt. "Vai zaķi redzējāt?" viņa jautā.

"Neredzējām."

Lapsa pielien tuvāk, paosta gaisu: "Vai viņš te nav paslēpies?"

"Kur gan? Te taču nav vietas!"

Lapsa novēdina kuplo asti un prom.

Te arī lietus pāriet un saulīte spīguļo no mākoņa maliņas. Visi priecīgi lien laukā no paslēptuves.

Skudra domīgi bilst: "Kā gan tas iznāk? Sākumā man vienai zem sēnītes bija pašauri, bet tagad visiem pieciem pietiek vietas."

"Kvā – ha – hā! Kvā – ha – hā!" kāds iesmejas.

Visi paveras augšup – uz sēnītes cepures sēž varde un smejas pilnā rīklē: "Ak, jūs! Sēne taču..."

Varde apklust un aizlec.

Draugi aplūko sēni. Nu viņiem skaidrs, kāpēc sākumā zem tās pat vienam bija pašauri, bet vēlāk vietas gana.

Vai arī tev tas ir skaidrs?

2. variants

Reiz skudra gāja pa mežu. Sāka līt lietus. Kur paslēpties? Viņa ieraudzīja mazu sēnīti un paslēpās zem tās. Lietus gāza arvien stiprāk.

Pie sēnītes pienāca taurenis un lūdza: "Skudriņ, palaid mani sausumā!"

"Te taču nav vietas!" skudra atbildēja. Tomēr viņa palaida taureni zem sēnītes. Bet lietus tik gāza un gāza.

Garām skrēja pelīte: "Palaidiet mani sausumā!"

"Te taču nav vietas!" Tomēr abi saspiedās ciešāk un palaida pelīti zem sēnītes. Lietus tik gāza un gāza.

Gar sēnīti raudādams lēkāja zvirbulis: "Palaidiet mani sausumā!"

"Te taču nav vietas!" Tomēr visi saspiedās ciešāk. Tā zvirbulim arī atradās vieta zem sēnītes.

Te no meža izleca zaķis un iekliedzās: "Glābiet! Lapsa mani ķer!" Draugi paslēpa zaķi zem sēnītes.

Atskrēja lapsa, paostīja gaisu un jautāja: "Vai zaķi redzējāt?"

"Neredzējām!"

"Vai viņš te nav paslēpies?"

"Nē, te taču nav vietas!"

Lapsa pakustināja asti un aizskrēja.

Lietus pārstāja līt. Spīdēja saule. Visi priecīgi izlīda no slēptuves.

Kā visiem zem mazās sēnītes pietika vietas?

LAPSA UN DZĒRVE

1. variants

Kādā mežā dzīvojusi lapsa. Viņa mitusi savā alā, kur tai bijusi paprāva saimniecība. Tā cepusi, vārījusi un dzīvojusi labas dienas. Mežam blakus bijis purvs. Tajā purvā dzīvojusi dzērve.

Vienu dienu lapsa staigājusi gar purva malu un ieraudzījusi dzērvi. Viņai iešāvies prātā garkaklai-no putnu izjokot.

Lapsa izvārījusi no ogām ķīseli, uzlējusi to uz lēzena šķīvja un tad aicinājusi dzērvi pie sevis viesos.

Dzērve atnākusi. Lapsa sacījusi uz dzērvi: "Ņem, kaimiņ, par labu, ar ko tevi pacienāju."

Dzērve mēģinājusi gan ar garo knābi, bet, nekā nedabūjusi, nokaunējusies un aizgājusi mājup.

Otrreiz dzērve aicinājusi lapsu viesos. Gudra būdama, dzērve ielējusi ķīseli māla krūzē ar šauru kaklu, un lapsai tukšu vēderu un sliktu omu bijis jāiet mājā.

2. variants

Kādā mežā dzīvoja lapsa. Viņai bija liela saimniecība. Lapsa cepa, vārīja un labi dzīvoja. Mežam blakus bija purvs. Tajā dzīvoja dzērve.

Reiz lapsa pastaigājās un ieraudzīja dzērvi. Lapsa izdomāja dzērvi izjokot.

Lapsa izvārīja no ogām ķīseli. Viņa uzlēja to uz šķīvja un aicināja dzērvi ciemos.

Dzērve atnāca. Lapsa aicināja dzērvi pagaršot ķīseli. Dzērve gribēja ķīseli pagaršot, bet nevarēja, jo garais knābis traucēja. Viņa aizgāja mājup nokaunējusies un nekā nedabūjusi.

Tad dzērve aicināja lapsu ciemos. Dzērve bija gudra. Viņa ielēja ķīseli krūzē ar šauru kaklu. Lapsa netika ķīselim klāt. Lapsa gāja mājā īgna ar tukšu vēderu.

MĀJAS PELE UN LAUKU PELE

1. variants

Kādā siltā dienā pilsētas pele izlien no grīdas apakšas un aiztek uz Sildruvu pie savas radnieces, lauku peles.

“Nu, labdien! Vai pazīsti arī vēl savu radnieci?”

“Labdien, labdien! Kā tad nu māšas nepazīšu? Ak, tavus priekus, ka pie manis atnāci! Bet vai ceļu labi zināji, vai neapmaldījies?”

“Kur nu maldīsies? Bet saki, māsiņ, kas tā tur par tādu spurguļainu gubu?”

“Tie jau sadīguši graudi, mana vienīgā barība, mana vienīgā maizīte!” lauku pele bēdīgi atbild.

“Ak, Dievs, tāda maize!” mājas pele lepni brīnās. “Man pie tādas maizes būtu jānomirst badā. Māsiņ, man ir pavisam citāda pārtika: no rīta gaļa, pusdiena tauki, vakariņās krējums. Un to visu es, tik no alas iziedama, virtuvē atrodu. Mana dzīve – zelts pret tavu. Nāc uz manu māju, un dzīvosim kopā.”

“Labi, iešu!”

Naktī abas māšas, radnieces, izlien no pagrīdes un jautā circenim: “Ķirķi, ķirķi! Vai kaķis mājā?”

“Nē, aizbrauca ar peļu ādām uz Rīgu!” circenis atbild. “Nu tad laiks!” mājas pele priecājas. “Paliec tu, māsiņ, tepat pie cauruma, es nesīšu tev klāt, un tu nesīsi alā.”

Bet, līdzko mājas pele soļus divus parikšojusi, te kaķis – brāc! – virsū. Par laimi, šoreiz vēl izdevās alā iesprukt, citādi zelta dzīve būtu pagalam.

“Nu nekas!” mājas pele mierina radnieci. “Kad nu te neizdevās, neizdevās – iesim pa pamata caurumu uz klēti speķi ēst.” Aiziet uz klēti, bet te atkal nelaime: saimnieks atver durvis un viņa šunelis radniecēm kā sadedzis virsū. To redzēdama, lauku pele tūliņ griežas uz savu māju, sacīdama: “Man labāk sadīguši graudi drošībā nekā tavi gardumi mūžīgās bailēs. Es savus graudus pati sakrāju, bet tu gribi tik no otra labuma vien pārtikt. Ardievu!”

2. variants

Reiz pilsētas pele aizgāja ciemos pie lauku peles. Lauku pele pažēlojās pilsētas pelei: “Grūta dzīve laukos! Vienīgā barība- graudi.”

Pilsētas pele lielījās: “Mana dzīve- zelts pret tavu! Es no rīta ēdu gaļu, pusdienās taukus, vakariņās krējumu. Nāc uz manu māju! Dzīvosim kopā!”

Lauku pele devās uz pilsētu. Naktī abas peles izlīda no alas gāja uz virtuvi pēc ēdamā. Taču kaķis bija mājās un metās pilsētas pelei virsū. Labi, ka izdevās aizbēgt! “Nu, nekas! Iesim uz klēti gaļu ēst!” aicināja pilsētas pele. Bet tur saimnieka suns pelēm virsū!

Lauku pele tūliņ devās atpakaļ uz savu māju. Labāk drošībā ēst graudus, nekā gardumus mūžīgās bailēs.

VĀRNA UN VĒZIS

1. variants

Vārna laidās pār ezeru, ieraudzīja vēzi, saķēra to un nosēdās vītola zaros ēst. Vēzis, paredzēdams nāvi, sāka vārnu slavēt: "Ak, vārna! Es pazinu tavu tēvu un māti. Tie bija cienījami putni."

Vārna, knābi neatdarot, iesaucās: "Krā!"

"Es pazinu arī tavus brāļus un māsas," vēzis turpināja, "viņi visi bija ievērojami putni."

Vārna atkal, knābi neatdarot, iebrēcās: "Krā!"

Vēzis: "Viņi visi bija ievērojami putni, tomēr ne tik slaveni kā tu!"

Vārna: "Krārā, krārā!"

Brēcot vārna atpleta knābi, un vēzis iekrita ezerā.

2. variants

Vārna ezerā saķēra vēzi un nosēdās kokā to ēst.

Vēzis bailēs no nāves sāka vārnu slavēt: "Ak, vārna! Es pazinu tavu tēvu un māti. Tie bija cienījami putni."

Vārna atsaucās: "Krā!", bet knābi neattaisīja.

Vēzis: "Es pazinu tavus brāļus un māsas. Tie bija ļoti ievērojami putni.

Vārna atkal atsaucās: "Krā!", bet knābi neattaisīja.

Vēzis: "Tomēr tu, vārna, esi visslavenākā!"

Vārna atvēra knābi un iebrēcās: "Krā!, krā!"

Vēzis iekrita ezerā.

LAPSA UN ĀZIS

1. variants

Reiz lapsa skrēja pa lauku un nejauši iekrita akā. Aka bija dziļa – lapsa nevarēja izkļūt laukā. Sēdēja lapsiņa akā un bēdājās.

Gar aku gāja ragains āzis, bārdu skurināja. Palūkojās āzis akā, ieraudzīja lapsu un jautāja tai: "Ko tad tu tur, lapsiņ, dari?"

"Atpūšos, āzīti," atbildēja lapsa. "Tur augšā ir karsti, bet te ir labi – vēsi. Ūdentiņš auksts, var padzerties."

"Vai ūdens tiešām labs?" noprasija āzis.

"Brīnišķīgs!" slavēja lapsa. "Skaidrs, auksts! Lec tik droši akā! Te mums abiem vietas pietiks."

Ielēca āzis akā. Te lapsa veikli uzlēca āzim uz muguras, no muguras uz ragiem un ārā no akas.

Āzis vēl ilgi sēdēja akā. Beidzot ļaudis viņu atrada un aiz ragiem izvilka laukā.

2. variants

Lapsa skrēja pa lauku un nejauši iekrita akā. Aka bija dziļa.. Sēdēja lapsiņa akā un bēdājās.

Garām gāja ragains āzis. Āzis paskatījās akā un jautāja lapsai: "Ko tu tur, lapsiņ, dari?"

"Atpūšos," atbildēja lapsa. "Augšā ir karsti, bet akā vēsi un var padzerties ūdeni."

Āzis jautāja: "Vai ūdens ir labs?"

"Ļoti labs! Lec tik iekšā!"

Āzis ielēca akā. Lapsa uzlēca āzim uz muguras. No muguras uz ragiem un ārā no akas. Āzis ilgi sēdēja akā. Beidzot cilvēki viņu atrada un izvilka laukā.

ZVEJNIEKS UN LAPSA

1. variants

Reiz viens zvejnieks ved ragavās zivis no upes. Lapsa ceļa malā jūt zivju smaku un viņai arī iekārojas zivis. Viņa aizskrien ar riņķi zvejniekam priekšā, nogulstas uz ceļa un izliekas par beigtu.

Zvejnieks piebrauc un redz: lapsa nosprāgusi. Viņš paņem lapsai pie astes, uzsviež vezumā un domā: "Būs sievai kažoks!"

Zvejnieks brauc priecīgs uz māju, bet lapsa met zivis no v ezuma laukā. Izsviedusi visas zivis, lapsa klusītēm nolēc no v ezuma un aizbēg.

Zvejnieks pārbrauc mājās un grib palielīties par savu lielo lomu, bet paskatās – ne vairs zivju, ne lapsas.

2. variants

Reiz kāds zvejnieks veda ragavās zivis. Uz ceļa izskrēja lapsa. Lapsa saoda zivju smaku un viņai iekārojās zivis. Lapsa nogūlās uz ceļa un izlikās beigta.

Zvejnieks ieraudzīja lapsu: "Skat, beigta lapsa! Būs sievai kažoks!" Viņš uzsvieda lapsu vezumā.

Zvejnieks priecīgs brauca uz māju. Tikmēr lapsa meta zivis no v ezuma ārā. Tad pati izlēca no ragavām un mierīgi zivis apēda.

Zvejnieks pārbrauca mājās. Ragavas tukšas! Ne zivju, ne lapsas.

LAPSA MĀCA VILKU ZVEJOT

1. variants

Reiz lapsa, atradusi zivis, savelk tās pie savas alas zem siena kaudzes, atsēžas un ēd. Te garām iet izsalkušais vilks, ierauga lapsu ēdam, iet klāt un saka: "Vesela, kūmiņ!"

"Vesels, kūm, vesels!" atbild lapsa.

Vilks prasa: "Kūmiņ, iedod man kaut vienu zivtiņu!"

"Ej, kūmiņ, pats zvejot!" atteic lapsa. "Arī man bija grūti zvejot."

"Kūmiņ, es neprotu, pamāci mani!" lūdzas vilks.

"Labi! Redzi, pie viņa ciema ezerā ir izcirsts āliņģis. Ej iekar asti, un pa nakti tur pieķersies daudz zivju."

Vilks paklausa un naktī aiziet pie āliņģa, iekar asti un sēd. Naktī saceļas liels aukstums, ūdens āliņģī sāk salt, un vilkam aste iesalst. Vilks pakustina asti – smaga. Laikam daudz zivju pieķēries.

"Nu, lai pieķeras vairāk!" domā vilks.

Uz rīta pusi atskrien lapsa un prasa: "Nu kā, kūmiņ, vai ķeras?"

"Ķeras, kūm, ķeras!" atbild vilks.

"Nu, labi, sēdi vēl ilgāk, tad vairāk pieķersies," pamāca lapsa, bet pati aizskrien prom. Tikai ne uz mežu. Viltiece skrien uz ciemu, sastāsta sievām, ka vilks āliņģī ūdeni jauc.

Sievas vēl netic, skrien skatīties – nu, patiesi, sēd.

Trūkstas viss ciems, ķer krāsns slotas, mietus un kružus un skrien vilku sist. Vilks, nabadziņš, rau-ga bēgt, bet nevar: aste iesalusi āliņģī. Beidzot nabags izrāva asti, kaut bez ādas, un bēga, cik kājas nes.

2. variants

Reiz lapsa ēda zivis. Garām gāja izsalcis vilks.

"Iedod man arī vienu zivtiņu!" lūdzās vilks.

"Ej pats zvejot! atteica lapsa. "Ezerā ir āliņģis. Ielaid tajā asti, tad pa nakti pieķersies daudz zivju."

Vilks tā arī izdarīja. Bet nakts bija auksta, un vilkam aste iesala. No rīta vilks pakustināja asti – smaga.

"Laikam daudz zivju pieķēris", nodomāja vilks.

Tikmēr lapsa aizskrēja ciema sievām pastāstīt, kur vilks āliņģī ūdeni jauc. Viss ciems paņēma slo-tas, mietus un skrēja vilku sist.

Vilks gribēja izvilkst asti, bet nevarēja. Rāva ar visu spēku! Beidzot izrāva asti, kaut bez ādas. Nu bēga, ko kājas nes.

OZOLIŅŠ UN BEKA

1. variants

Veca beka auga ozola celma tuvumā. Taisni turpat celmam blakus izlīda jauna ozoliņa atvase. Bet beka lepnumā viņu bargi nopaļāja: "Tāds tievs nabadziņš nekaunas man vecai sievai gandrīz galvā sēsties! Nevarēja citur pūt?"

"Audz, audz!" ozoliņš lēnā garā atbild, "ja tev pietrūks rūmes, tad jau pavirzīšos tālāk."

Te trešā dienā vecā beka jau kunkst: "Vai kā man galva gurst, ozoliņ mīļais!"

Bet ozoliņš atbild: "Nekunksti, nekunksti, vēl jau rūmes bija."

Un tai pašā dienā beka nolaida galvu un apvīlās.

"Te nu bija tava lepība!" ozoliņš nodomāja.

2. variants

Veca beka auga ozola celma tuvumā. Turpat izdīga mazs ozoliņš. Beka dusmojās: Vai uz galvas sēdīsies? Paej tālāk!"

Ozoliņš atbildēja: "Ja pietrūks vietas, paiešu tālāk."

Trešajā dienā vecā beka saka ozoliņam: "Vai, ozoliņ! Galva man kļūst tik smaga!"

Bet ozoliņš atbild: "Vietas taču pietiek!"

Tajā pašā dienā beka nolaida galvu un apgāzās. Te nu bija lepība!

SISENIS UN SKUDRA

1. variants

Reiz kaimiņos dzīvoja sisenis un skudra. Skudra bija čakla un strādīga, bet sisenis gan ar šo tikumu nevarēja lepoties. Kad pienāca vasara, skudra taisīja sev māju un gādāja ziemei pārtiku – līdz rudenim sakrāja pilnum pilnus visus kambarus. Sisenis tikmēr lēkāja, dziedāja un priecājās, par ziemu nemaz viņam nedomājams.

Vasara drīz pagāja. Sākās lietais un auksts laiks. Skudra nu dzīvoja savā mājā paēdusi un siltumā, bet sisenis izsalcis drebinājās ārā salā, jo tam nebija nedz mājas, kur sasildīties, nedz kumosa, ar ko izsalkumu remdēt. Badā novārdzis, viņš pēdīgi gāja pie skudras un pazemīgi lūdza: "Mīļā skudriņ, palīdzi man! Iedod man kaut kriptiņu, citādi es aiz bada nomiršu."

"Bet ko tu pa vasaru darīji, ka nesagādāji sev pārtiku?" skudra šim vaicāja.

"Ko nu tur lielu darīju – dziedāju un lēkāju, un par ziemu nemaz nedomāju," sisenis atbildēja.

"Kāds tu sliņķis! Visu vasaru nodzīvojis bez darba! Un neesi domājis par to, kā būs aukstajā ziemas laikā!"

"Skudriņ, palīdzi man! Apsolu, ka nākamajā vasarā celšu sev māju un pats sev gādāšu pārtiku ziemei."

Skudriņa uz klausīja siseņa solījumu, iedeva tam pajumti un paēdināja.

2. variants

Reiz kaimiņos dzīvoja sisenis un skudra. Skudra bija čakla un strādīga, bet sisenis bija slinks. Visu vasaru skudra gādāja ziemei pārtiku. Sisenis tikmēr lēkāja, dziedāja un priecājās, par ziemu nemaz nedomāja.

Vasara pagāja. Sākās lietais un auksts laiks. Skudra dzīvoja paēdusi un siltumā. Sisenis drebinājās aukstumā bez mājas un bez ēdamā. Beidzot viņš aizgāja pie skudras un pazemīgi lūdza: "Mīļā skudriņ, palīdzi man! Iedod paēst! Citādi badā nomiršu."

Skudra jautāja: "Kāpēc vasarā nesagādāji sev pārtiku?"

"Vasarā dziedāju un lēkāju, par ziemu nedomāju," sisenis atbildēja.

"Kāds tu sliņķis!" rājis skudra.

Sisenis apsoltāja nākamajā vasarā celt sev māju un savākt pārtiku ziemei. Skudra uz klausīja siseņa solījumu, ielaida viņu savā mājā un paēdināja.

KĀPĒC KAĶIS MAZGĀ MUTI PIRMS BROKASTĪM

1. variants

Reiz zvirbulis ēda graudus. Viņu ieraudzīja kaķis. Klusu piegāja, saķēra zvirbuli un teica: "Es tevi ēdīšu brokastīs!" Zvirbulis izrāvās no kaķa nagiem un jautāja: "Vai pirms ēšanas nomazgāji muti?"

Kaķis sakautrējās un ar ķepu sāka mazgāt muti. Pa to laiku zvirbulis uzlēca kokā un sāka skaļi dziedāt.

Kopš tā laika kaķis vienmēr mazgā muti pēc brokastīm.

2. variants

Reiz kaķis saķēra zvirbuli un teica: "Es tevi ēdīšu brokastīs!"

Zvirbulis jautāja: "Vai pirms ēšanas muti nomazgāji?"

Kaķis sakautrējās un sāka ar ķepu mazgāt muti. Pa to laiku zvirbulis uzlidoja kokā.

Kopš tā laika kaķis vienmēr mazgā muti pēc brokastīm.

ZAĶIS UN EŽI

1. variants

Ezis sarunāja ar savu brāli, otru ezi, zaķi piemuļķot.

Mežmalā bija dziļš grāvis. Abi eži nostājas – viens vienā grāvja galā, otrs otrā, un tad tas ezis, kas šinī grāvja galā, teica uz zaķi: "Nu, klausies, zaķi! Tā tu izlieties, ka esi liels skrējējs, bet man gandrīz prāts tevi noskriet."

"Ej, ej, ej! Tad lai man ūsas norauj, to neticu."

"Ko tur ticēt, ko neticēt, derēsim: ja tu mani noskrietu, tad izrauļ manam kažokam desmit dzelonus; ja es tevi noskrietu, tad izraušu no tavām ūsām desmit spalvas. Jā? Vai tā paliek?"

"Zināms! Bet man tikai žel tava kažoka."

"Un man atkal tavu ūsu! Bet tad tu nu, zaķi, kā liekas, skriesi pa grāvja malu, es pa grāvja dibenu."

Labi. Zaķis aizskrēja kā viesulis un karstumā nemaz neapskatījās, vai ezis skrien vai ne. Aizskrēja otrā galā, ezis jau priekšā: "Vai dzirdi! Kur tu tik ilgi? Es gandrīz nosalu, tevi gaidīdams."

"Nē, nē, ežīt, man šoreiz nokļūdījās, skriesim vēl atpakaļ."

"Labi, skriesim!"

Un zaķis aizskrēja kā viesulis. Bet otrā galā atkal ezis jau priekšā: "Vai dzirdi! Ko tu te mani saldē, dod tās ūsas!"

"Nē, nē, nē, ežīt, skriesim vēl tikai šoreiz, kas tad būs, tas būs."

Zaķis aizskrēja kā viesulis. Bet otrā galā atkal ezis jau priekšā: "Vai dzirdi, dod tās ūsas, vairāk ar tevi nespokošos."

Neko darīt, bija jādod. Ezis izrāva zaķim desmit ūsu spalvas un iebakstīja piecas savam brālim pie lūpām, piecas sev pašam. No tā laika visiem ežiem tādas zaķa ūsiņas pie lūpām.

2. variants

Ezis ar savu brāli- otru ezi- sarunāja zaķi piemuļķot.

Meža malā bija dziļš grāvis. Abi eži nostājās katrs savā grāvja galā.

Ezis, kurš stāvēja šinī grāvja galā, uzaicināja zaķi skrieties. Nolēma darīt tā. Ja ezis zaudēs, zaķis varēs ezim izraut desmit adatas. Ja zaķis zaudēs, ezis varēs zaķim izraut desmit ūsas. Ezis skries pa grāvja apakšu, zaķis- pa grāvja malu.

Zaķis aizskrēja kā viesulis. Otrā grāvja galā ezis jau priekšā: "Kur tu tik ilgi? Es gandrīz nosalu, tevi gaidīdams."

"Nē, nē, ežīt, laikam kļūdījos! Skriesim vēl atpakaļ!" ierosināja zaķis

"Labi! Skriesim!" ezis piekrita.

Zaķis skrēja kā viesulis. Bet otrā galā ezis jau priekšā; "Kur tu tik ilgi? Dod šurp tās ūsas!"

"Nē, nē, ežīt, skriesim vēl pēdējo reizi! Kas būs- tas būs. "

Zaķis skrēja kā viesulis.. Bet otrā galā atkal ezis jau priekšā. Nu sacensības bija beigušās.

Ezis izrāva zaķim desmit ūsas. Piecas ūsas viņš iebakstīja savam brālim, piecas sev. No tā laika visiem ežiem ir zaķa ūsas pie lūpām.

ZVĒRI UN ABRU TAISĪTĀJS

1. variants

Reiz dzīvoja vecs vīriņš, abru taisītājs. Viņam pietrūka maizes. Bet kaimiņu saimnieks sacīja: "Uztaisi man jaunu abru, tad maizi iedošu!" Labi! Vīriņš uztaisīja prāvu abru un nesa uz kaimiņiem. Bet tai dienā bija briesmīgi karsts laiks un nesamais smags, spēka maz, nabadziņš, jāsaka, piepūlējies galā. Par laimi, gadījās ozolu mežs, kur dzestrā ēnā varēja atpūsties. Tā nu vīriņš apsēžas, noslauka sviedrus un sāk domāt: "Vai nebūtu gudrāk tepat brītiņu pagulēt?" Jā, būs gan! Un tūlīt nolikās garšļaukus, bet abru drošības dēļ uzvilka sev virsū par apsegu.

Te pēc laiciņa atskrēja zaķis, nosēdās uz abras un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Pēc brītiņa vēl attecēja lapsa, nosēdās uz abras zaķim blakus un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Pēc brītiņa atskrēja arī vilks, nosēdās uz abras lapsai blakus un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Pēc brītiņa atnāca vēl lācis, notupās uz abras vilkam blakus un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Nu sēdēja, sēdēja visi, beidzot sāka pārrunāt: "Ko tā velti sēdēsim, paraudzīsim maltīti."

Lācis sacīja: "Zinu mežā brangu biškoku, to es atnesīšu!"

Vilks sacīja: "Zinu kaimiņu kūti treknu aunu, to es atnesīšu!"

Lapsa sacīja: "Zinu brangu zostēviņu, to es atnesīšu!"

Zaķis iesaucās: "Zinu kaimiņu dārzā brangu kāpostgalvu, to es atnesīšu!"

Visi aizgāja katrs pēc sava medījuma. Pēc neilga laika lācis atstiepa stropu un nosvieda uz abras, ka nobrakšķēja vien. Tad nāca vilks ar aunu, lapsa ar zostēviņu un beidzot zaķis ar kāpostgalvu.

Nu draugi mīlojās. Bet vecais abru taisītājs zem abras pagriezās uz otriem sāniem, abra pakustējās, un lācis tūlīt iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina?" Bet vairāk neko un tā ēda atkal.

Pēc brītiņa vecais atkal pakustināja abru. Vilks iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina?" Bet vairāk neko un tā ēda atkal.

Pēc brītiņa vecais atkal pakustināja abru. Lapsa iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina?" Bet vairāk neko un tā ēda atkal.

Pēc brītiņa vecais ļoti stipri pakustināja abru. Zaķis iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina? Te vairs nav labi, bēgsim!"

Un tā aizbēga arī visi, katrs uz savu pusi. Vecajam abru taisītājam palika medus, gaļa, kāposti. Par abru tas vēl dabūja no kaimiņa maizi, un nu bija pārtikas vecajam vīram papildnam.

2. variants

Reiz dzīvoja vecs vīrs, abru taisītājs. Viņam pietrūka maizes. Kaimiņu saimnieks sacīja: "Uztaisi man jaunu abru, tad iedošu maizi!" Vīrs uztaisīja lielu abru un nesa kaimiņam. Laiks bija karsts, nesamais smags. Par laimi gadījās ozolu mežs. Vīriņš apsēdās un nodomāja: "Pagulēšu mazliet ēnā, atpūtīšos." Viņš nogulās un abru uzvilka sev virsū.

Atskrēja zaķis un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Pēc brītiņa atnāca lapsa un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Pēc brītiņa atskrēja arī vilks un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Pēc brītiņa atnāca lācis un brīnījās: "Tavu jauku galdiņu, bet nekā nav virsū!"

Visi sēdēja, sēdēja, beidzot nolēma iet meklēt ēdamo.

Lācis sacīja: "Es zinu mežā lielu bišu stropu, es to atnesīšu!"

Vilks sacīja: "Es zinu kaimiņu kūti treknu aunu, to es atnesīšu!"

Lapsa sacīja: "Es zinu brangu zostēviņu, es to atnesīšu!"

Zaķis iesaucās: "Es zinu kaimiņu dārzā lielu kāpostgalvu, es to atnesīšu!"

Visi aizgāja pēc ēdamā. Lācis atnesa bišu stropu. Vilks atnesa aunu, lapsa zostēviņu, zaķis kāpostgalvu. Draugi mierīgi ēda.

Vecais abru taisītājs zem abras pagriezās uz otriem sāniem. Abra pakustējās. Lācis iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina?"

Pēc brītiņa abru taisītājs atkal pakustināja abru. Vilks iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina?"

Pēc brītiņa vecais vīrs atkal pakustināja abru. Lapsa iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina?"

Pēc brītiņa abru taisītājs ļoti stipri pakustināja abru. Zaķis iesaucās: "Ā! Kas to galdu kustina? Te vairs nav labi, bēgsim!"

Un tā visi aizbēga, katrs uz savu pusi. Vecajam abru taisītājam palika medus, gaļa un kāposti. Par abru tas vēl dabūja no kaimiņa maizi. Nu vecajam vīram bija pārtikas papildnam.

GAILĪTIS UN VISTIŅA

1. variants

Gailītis ar vistiņu bija aizgājuši riekstot. Gailītis uzkāpa lazdā, pašā galotnē, bet vistiņa palika apakšā gaidot. Gailītis norauj vienu riekstu – nosviež zemē. Kā sviedis trešo – vistiņai acī iekšā.

"Kad tevi nolāpāmais!" gailītis sabīstas. "Tik aplami man sen nav nogājis."

Bet vistiņa to nemaz nedzird. Kliegdama uz mājām prom.

Satiek kungu.

Kungs prasa: "Ko tad nu blāuj?"

Tā un tā: "Kā svieda riekstu – iemeta acī."

"Kas svieda?"

"Gailītis svieda, gailītis!"

"Nu tu debess brīnumi! Kur viņš palika? Lai nāk uz muižu!"

Gailītis atnāk uz muižā, kungs pretī: "Ko tu tur svaides? Kālab izgāzi vistiņai acī?"

"Es jau negāzu! Uzkāpu lazdā riekstot, lazda uz reizi sakustējās, un tā rieksts acī iekšā."

"Vai tā bija? Nu labi! Lai tad nāk lazda uz muižu!"

Lazda atnāk, kungs pretī: "Kāpēc kustējies un ietrieci vistiņai riekstu acī?"

Es jau nebūtu kustējies, bet kaimiņa kaza grauza man mizu, ko tad darīšu?"

"Nu labi! Lai tad nāk kaza uz muižu!"

Kaza atnāk, kungs pretī: "Saki man, kālab grauži lazda mizu?"

Vai es būtu graužusi? Bet gans jau neganīja mani nemaz, ko tad darīšu?"

"Sauc tad to ganu uz muižu!"

Atsauca ganu, kungs pretī: "Vadzi, saki man, kālab nenoganīji kazu? Lūk, kāda tā lazda izskatās!"

"Es jau būtu noganījis arī, bet saimniece piekrāpa: apsoliņa raušus dot līdz, bet Dievs pieņēma, paliku neēdis."

"Labi! Kur tā saimniece? Lai nāk uz muižu!"

Saimniece atnāk.

Kungs pretī: "Pateic man, kālab nedevi ganam raušus līdz?"

"Nedevu! Kā tad nu nebūtu devusi, bet, kungs mīļais, man jau izgāja greizi. Cūka izēda raugu – palika necepti."

"Nu, lai tad cūka zina par to aci!" kungs atteica, un ar to bija diezgan.

2. variants

Gailītis ar vistiņu aizgāja lasīt riekstus. Gailītis uzkāpa kokā, bet vistiņa gaidīja zem koka. Gailītis lasīja riekstus un svieda zemē. Kā svieda trešo riekstu, tā trāpīja vistiņai acī iekšā. Vistiņa kliegdamā aizskrēja uz mājām.

Vistiņa satika kungu. Kungs prasīja: "Ko nu blāuj?"

"Gailītis svieda riekstu un iemeta acī."

Kungs sauca gailīti uz muižu. Gailītis atnāca pie kunga. Kungs jautāja: "Ko tu svaides? Kāpēc izsiti vistiņai aci?"

"Lazda kustējās, tāpēc rieksts trāpīja acī," atbildēja gailītis.

Kungs sauca lazdu uz muižu. Lazda atnāca pie kunga. Kungs jautāja: "Kāpēc kustējies un ietrieci vistiņai riekstu acī?"

"Kaza ēda man mizu."

Kungs sauca kazu uz muižu. Kungs jautāja: "Kāpēc ēdi lazda mizu?"

"Gans mani neganīja," atbildēja kaza.

Kungs sauca ganu uz muižu. Kungs jautāja: "Kāpēc neganīji kazu?"

"Saimniece man nedeva ēst, tāpēc neganīju kazu."

Kungs sauca saimnieci uz muižu. Saimniece atnāca. Kungs jautāja: "Saimniece, kāpēc nedevi ganam ēst?"

"Nebija maizes. Cūka apēda maizes mīklu."

"Lai tad cūka arī zina par vistiņas aci!" noteica kungs. Ar to viss beidzās.

